

HLAS

od Panny Marie

Ročník 18

číslo 2

Prázdniny 2013

Milí poutníci a farníci!

Každoročně na počátku prázdnin si připomínáme slovanské věrozvěsty sv. Cyrila a Metoděje. Letošní rok 1150. výročí jejich příchodu na Velkou Moravu je celý ve znamení osobností soluňských bratří. Díky promluvám při pátečních bohoslužbách se s jejich životy blíže seznámily naše děti a snad si něco zopakovali a možná i něco nového se dozvěděli také dospělí.

My věřící považujeme sv. Cyrila a Metoděje za naše apoštoly, otce naší víry. Jejich význam však dalece překračuje náboženské pole. Oni jsou tvůrci naší kultury a vzdělanosti. Vytvoření hlaholice Konstantinem umožnilo překlad Písma svatého do jazyka Slovanů a vznik prvních písemných památek. Prosazení staroslověnštiny jako bohoslužebného jazyka dalo slovanským národům na následující staletí mimořádné postavení mezi dalšími národy. Metoděj sestavil první zákoník pro Velkou Moravu a stal se tak zakladatelem našeho právního řádu. Proto plným právem jsou cyrilometodějské oslavy záležitostí nejen církve, nýbrž i státu a celé naší společnosti. Všichni máme být za co soluňským bratřím vděční.

Blahoslavený papež Jan Pavel II. se vyjádřil: „ Příběh obou bratří, Cyrila a Metoděje, je výrazným příkladem jednoty. Sv. Cyril

a Metoděj přispěli rozhodujícím přínosem při budování Evropy, nejen pokud jde o její křesťanské náboženské společenství, ale i co se týká její občanské a kulturní jednoty.“

Kéž je pro každého z nás odkaz sv. Cyrila a Metoděje živým dědictvím, z něhož žijeme a které dál rozvíjíme. Proto je i toto číslo Hlasu od Panny Marie velkou měrou věnováno právě jim.

Krásné a požehnané dny odpočinku přeje a Boží ochranu na cestách vyprošuje

P. Josef Pohanka

Z poutního místa

Pouť slavkovské farnosti do Žarošic

V den svátku Panny Marie Prostřednice všech milostí (8. května) se 16 odvážných poutníků (8 žen; 3 budoucí biřmovanci) seskupili v 10:00 před farním chrámem Vzkříšení Páně ve Slavkově u Brna (211 m n. m.) k 9. pouťi (vznik roku 2004 díky panu děkanovi Milanovi Vavrovi). Po modlitbě (čtení z 2. Listu sv. apoštola Pavla Korinťanům (5,6-10); přímlyvy s příznačnou odpovědí: „Bože, provázej nás na naší cestě“) a požehnání jsme se mohli vydat pěšky na zhruba 20 km putování převážně Ždánickým lesem. I když byl společný úmysl za budoucí biřmovance, nesl si každý v srdci ten svůj. V 10:50 na kopci u Staré Cihelny s předzpěvem Aničky Kotvrdové zazněla píseň Je stále přítomná, následovaly osobní přímlyvy, píseň Ave Maria, také Zdravas. Od 11:05 do 11:35 nastalo silentium (k hlubšímu zamyšlení). V 11:45 nás uvítala obec Heršpice (německy Gerspitz - 260 m n. m.), kde jsme si za odměnu snědli půlku svačiny. Na Jalovém Dvoře (240-310 m n. m.) u Božích muk proběhla modlitba (píseň č. 407 z Kancionálu) a požehnání k zbylé svačině. Po nasycení a zjištění časové tísně (13:35) se odeběráme z „Jalováku“ s fantastickým navýšením o 7 poutníků! Od 14:00 do 14:20 slavný růženc se střídavým předříkáváním ženy/muži. Ve Zdravé Vodě (14:50) vyčkáváme na autobus s dalšími poutníky, kde se modlíme Litanii loretánskou (15:20) a také se k nám přidávají 2 rodiny. Vydáváme se asfaltovou silnicí (postavena v roce 2009), zpříjemňující cestu poutníkům ke Staré Matce Boží Žarošické. Zde, pod osadou Silničná, stojí (od 7. září 2010) dřevěný kříž, který zhotovili řezbáři Lubomír Sedlář z Lipova a Martin Ospalík z Veselí nad Moravou.

Z dálky vyhlížíme věž žarošického poutního kostela a napínáme sluch k slav-

nostně znějícím zvonům, které nás vítaly při příchodu (16:15) do Žarošic (212 m n. m.), kde jsme se připravovali na slavení mše svaté (17:00), kterou celebroid pan děkan Milan Vavro. Při úvodní mariánské písni Tisíckráté pozdravujem Tebe bylo znát odevzdání se do rukou Panny Marie Žarošské.

Z poutního místa odjíždíme s naplněným srdcem a důvěrou, že se opět setkáme.

Závěrečné resumé? Počasí bylo proměnlivé, cesty bahnité, boty špinavé, poutníci fenomenální, Bůh milosrdný a milostivý.

Eliška Vodáková

Ze života farnosti

Farní pouť 2013

Příbor, Frýdek, Velehrad – to byly naše zastávky 1. května, kdy se tři autobusy vydaly na farní pouť. Díky obětavosti našeho pana faráře jsme opět mohli navštívit pro mnohé z nás dosud neznámá místa na severu Moravy. Hlavním cílem bylo krásné mariánské poutní místo **ve Frýdku - chrám Navštívení Panny Marie**, který povýšil Jan Pavel II. v roce 1999 na tzv. papežskou menší baziliku (jediná bazilika v ostravsko-opavské diecézi). Zde jsme měli mši svatou. Již přes tři sta let přicházejí věřící k Panně Marii Frýdecké se svými prosbami, těžkostmi a s nadějí. Toto poutní místo přežilo překážky ze strany státu v období josefinismu, nacismu a komunismu. Komunisté u kostela vystavěli panelové domy, aby tak narušili charakter poutního místa. V průběhu 90. let 20. století a v prvním desetiletí 21. století probíhaly opravy a rekonstrukce baziliky a zchátralého areálu kolem baziliky, včetně křížové cesty a Římské kaple. V této době se dokončuje rekonstrukce přilehlého parku. Kdo sem přijde, obdivuje krásu tohoto místa, kterou spoluvytvářely generace předků.

Při cestě do Frýdku jsme navštívili v **Příboře farní kostel Narození Panny Marie** s kaplí sv. Urbana, patrona města. Také jsme měli možnost zajít do **klášterního kostela sv. Valentina**.

Mše svatá v bazilice ve Frýdku.

A protože právě probíhá rok oslav 1150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Moravu, zakončili jsme farní pouť mariánskou pobožností na památném Velehradě – v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje. Po vstupu do chrámu a při pohledu na hlavní oltář se ztotožňuji se slovy kardinála Tomáše Špidlíka: Velehradská bazilika se svým tajemným světlem, které se zdá vycházet z vnitřku chrámu,

se svou záplavou zlatých forem a soch světců, působí dojmem „nebe na zemi“. Měli jsme zde dosti času také k prohlídce přilehlého areálu, který je velmi pěkně a prakticky zrekonstruován.

Velehradský chrám opouštím s modlitbou: „Dědictví otců, římskokatolickou víru, zachovej nám Pane!“

I když jely tři autobusy poutníků, díky výborné organizaci otce Josefa, vůbec nevadilo, že nás bylo tolik. Otče Josefe, moc děkujeme za krásně prožitý den!

faM

Noc kostelů v Násedlovicích v kostele sv. Martina

Již po druhé se konala v Násedlovicích Noc kostelů v pátek 24.5.2013. I přes nepřízeň počasí se sešlo kolem padesáti lidí. V 18:00 hod byl kostel otevřen, v 18:30 hod začala modlitba sv. růžence a v 19:00 hod se konala mše svatá, kterou sloužil Otec Josef Večeřa. Ve 20:00 hod. jsme se mohli zaposlouchat do hudby, kterou pro všechny účastníky zahrál

žesťový kvintet v podání žáků Základní umělecké školy v Kyjově.

Po skončení koncertu byla připravena malá výstavka fotografií ze života farnosti. Kostel byl otevřen do 22:00 hod buď k prohlídce, nebo k modlitbě, rozjímání, prosbám a poděkování.

Chtěla bych poděkovat všem, kteří akci připravili.

Vlasta Mokrá

První svaté přijímání

V neděli 26. května poprvé přijaly svátostného Ježíše tyto děti: (první řada zleva) Klára Stanislavová, Marie Maradová, Vladimíra Válková, Adriana Matyášová, Lenka Pechová, Natálie Šurýnová, (druhá řada zleva) Tadeáš Bobot, Filip Škultéty, Tomáš Bárta, Jan Křiklán, Tomáš Popelka, David Studnička, Šimon Malík, Lukáš Martínásek.

Po boku P. Josefa Pohanky stojí učitelé ZŠ Žarošice Mgr. Iveta Martínásková a Mgr. Josef Meluzín.

Vypsáno z matrik

(od 1. prosince 2012 do 31. května 2013)

Z vody a Ducha svatého se ve křtu znovu narodili:

30. prosince	Julie Marie Lojanová z Násedlovic
12. května	Justýna Rybková ze Žarošic Daniel Adamec ze Žarošic

Lásku, úctu a věrnost si slíbili:

20. dubna	Zdeněk Dobeš z Násedlovic Marie Soukupová z Násedlovic
18. května	Václav Kolaja z Veselí nad Moravou Ludmila Krönerová ze Žarošic

Branou smrti nás předešli:

18. ledna	Marie Hrazdílková (1922) ze Žarošic
25. ledna	Anna Janásková (1924) z Násedlovic
27. ledna	Julie Formánková (1920) ze Silničné
21. února	Ludvíka Lažková (1935) z Násedlovic
14. března	Miroslav Dobeš (1978) z Násedlovic
4. dubna	Josef Marada (1946) z Násedlovic
4. května	Václav Poláček (1928) z Násedlovic
11. května	Jiří Čumba (1953) ze Žarošic

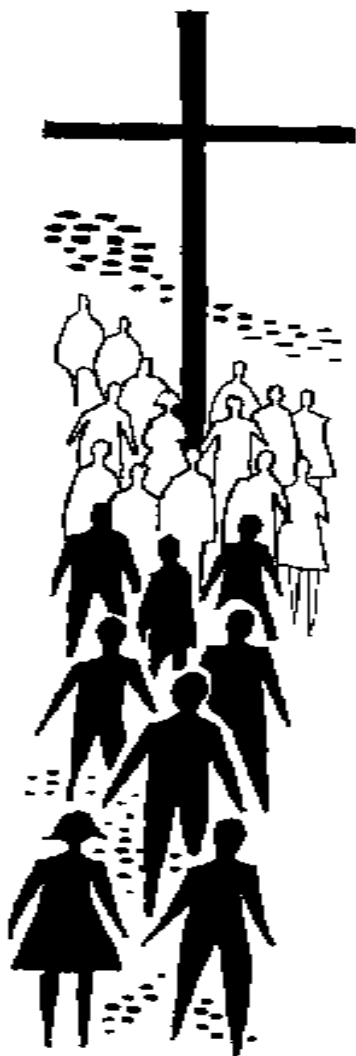

Tip na výlet

Vítochov

V roce cyrilometodějského výročí vás pozvu na jedno půvabné místo, které je spojeno s působením našich věrozvěstů. Jedná se o Vítochov, obec pět kilometrů vzdálenou od Bystřice nad Pernštejnem. Kousek nad ní, na návrší v nadmořské výšce 626 metrů nad mořem, se nachází starobylý gotický kostelík sv. Michaela s řadou románských prvků. Pověst vypravuje, že na své apoštolské cestě do Čech se na blízkém hrádku Dětochově zastavil sv. Metoděj a jeho pána Dětocha vyučil v křesťanské víře. Prikázal mu postavit kapli a slíbil, že při zpáteční cestě se znovu zastaví a kapli vysvětlí. Kaple se začala postupně budovat na několika místech, ale vždy nějaká nehoda stavbu přerušila. Když se Dětochovi nepodařilo na žádném místě stavbu zahájit, poradil mu kdosi, aby zasadil na několika okolních návrších borovice kořeny vzhůru, a kde se borovice ujmou a porostou, aby tam kostel postavil. Dětoch poslechl. Na jednom místě, kde stála pohanská modla, se kořeny

borovice zazelenaly. Dětoch znamení porozuměl, nechal modlu skácat a na místě započal se stavbou kaple. Traduje se, že borovic bylo sedm. Tu poslední měla povalit vichřice v roce 1976. Při zpáteční cestě sv. Metoděj kapli posvětil a slavil v ní první mši svatou.

Zda je legenda pravdivá, se už nedovíme. Ale v každém případě místo stojí za návštěvu. Kostelík sv. Michaela je jednolodní stavba postavená z lomového kamene bez omítek, na jižní straně opatřená opevněnou věží. Pochází z první poloviny 13. století. V presbytáři se nacházejí fresky ze 14. století s náměty Kristova utrpení a nanebevstoupení, Poslední soud a také výjev Panny Marie Ochránitelky. Při archeologických průzkumech v 60. letech 20. století bylo potvrzeno, že nynější kostel stojí na základech ještě starší stavby.

Při běžné návštěvě nejspíš naleznete kostelík zavřený. Ale i tak se krásná krajina kolem vám stane odměnou za dalekou cestu. V nedalekém Karasíně můžete vystoupat na rozhlednu a pokochat se pohledem

na okolí z ptačí perspektivy. Výlet lze spojit s návštěvou hradu Pernštejna, výstupem na Devět skal, či vykonat si pouť k Božímu milosrdenství do nedalekých Slavkovic. Kousek odtud ve vesnici Vír, podle níž je pojmenovaná Vířská přehrada, se nachází novodobá kaple zasvěcená sv. Sedmipočteníkům, tedy soluňským bratřím a jejich svatým žákům.

P. Josef Pohanka

K modlitbě

Důvěřuji ti, milosrdný Ježíši!

Důvěřuji ti, milosrdný Ježíši!

Nic už mi nenažene strach a nepřipraví mě o pokoj.

Důvěřuji ti zrána i večer, v radosti i v utrpení,
v pokušení i v nebezpečí, ve štěstí i v neštěstí,
v životě i ve smrti, v čase i na věčnosti.

Důvěřuji ti při modlitbě i při práci,
v úspěchu i v nezdaru, v bdění i při odpočinku,
v tísni i ve smutku,

dokonce i v omylu a hříchu ti chci pevně důvěřovat.

Jsi kotviště mé naděje, hvězda mého putování,
opora mé slabosti, odpuštění mých hříchů,
síla mých ctností, naplnění mého života,
útěcha v hodině mé smrti, radost a rozkoš mého nebe.

Milosrdný Ježíši,

mocný pokoji a bezpečná tvrzi mé duše,
posilni mou důvěru a doplň mou víru
v tvou moc a dobrotu.

I když jsem nejubožejší ze všech tvých ctitelů
a tvá poslední služebnice,

přesto si přeji být veliká a dokonalá ve víře,
že zůstaneš mou spásou a záchranou na věky.

Tato má víra ať je mým doporučením u tebe,
nyní i na věky, a především v hodině mé smrti.

Amen.

sv. Faustyna Kowalská

Vzděláváme se

Sv. Cyril a Metoděj

(promluva papeže Benedikta XVI. při generální audienci dne 17. června 2009)

Drazí bratři a sestry, dnes bych chtěl mluvit o svatých Cyriľovi a Metodějovi, bratřích podle krve i podle víry, nazývaných „apoštolo- vé Slovanů“. Cyril se narodil v Soluni úředníkovi císaře Lva roku 826/7. Byl nejmladším ze sedmi dětí. V dětství se naučil slovanskému jazyku. Ve svých čtrnácti letech byl poslán do Konstantinopole, aby studoval, a stal se tam

druhem mladého císaře Michaela III. Dosáhl tehdy znalosti různých univerzitních předmětů, z nichž dialektiku ho učil Fótios. Po té, co se zřekl slibného manželství, rozhodl se přijmout svěcení a stal se knihovníkem Patriarchátu. Krátce na to, v touze po samotě, vstoupil potají do kláštera, ale brzy byl odhalen a byla mu svěřena výuka posvátných i profánních věd. Tohoto úkolu se ujal tak dobře, že si vysloužil přídomek „Filosof“. Mezitím jeho bratr Michael, narozený roku 815, po úřední kariéře v Makedonii roku 850 opustil svět, aby začal mnišský život na hoře Olymp v Bitýnii, kde přijal jméno Metoděj (mnišské jméno mělo začínat stejným písmenem jako křestní) a stal se igumenem kláštera v Polychron.

Také Cyril, přitahován bratrovým příkladem, se rozhodl zanechat vyučování a vydal se na horu Olymp medítovat a modlit se. Několik let poté -

НЕМЫНА ПЛЕ. ЧЕМЪ СМОУТЪ
 ИНОУДНВН ПИНА СЕМЛННКОЕ
 БЕ. ЕДИНА БОНЕ НА ЛДЪ ВРЕМЕНА
 ЛДМА. ЕДИНОУЖЕ СМЦЕВЪУАТ
 СДЛ. ЕДИНОУЖЕ НБО ШЕ КДЕРТАН
 ВСЛЕДИНОУЖЕ ПДВОЕ. КТОУЖЕ
 СМБЛЪ ИЛИ ПЕРВЫИ ИЛИ ПОСВЪ
 ДАЖЕ ИДОУИ БТАКОТЛАНУВЫ
 ЧЕМЪ ИУМЕСТПНРКШЕ. ИКОУ
 БТЪ СЛОВО. И СЛОВО БИШЪ ТА НБО
 БТЪ СЛОВО. ЕЖЕ СТЬ ПХЪ ЛЮБН
 ВЛИИ ПНА ДА ВЪИ ПБГОУЧЕ
 ННЕ. ШХЪ И СЪ ШГЪ НАШЕМЪ.†
МЦА СЕ ПТЕРНА ДВЪ. КН ДЬУБЪ
 ЕННЕС ПГО ВА ЧЕ СЛАВА КМАЗА
 ЧЕ СЫКА ГИ БЛВН СЪ ТЕ. †
 ЕННЕС БЪ С ПРАЧЕ СЛОУВ
 ЕЖЕ ТАШЕ ТЪ НАШЪ ИЪУХЪ. БДАЪ
 БО РЕЧЕ В ПОСЛАДНА ДНН. ИКО
 МННМЪ ДША. БЪ ПНА МЕТЪ БО
 БРА ПЪ НА БРА ПТА СВОЕГО И СЪ
 МОУЦЪ СВОИ. И ВРАК ДОМАШНН.
 ЧЛВЦН БО СЕ БТЪ МЕЛН КНЕУДОУ

kolem roku 861 - jej však císařská vláda pověřila misii mezi Chazary u Azovského moře, kteří žádali, aby k nim byl poslán literát, který by uměl diskutovat s židy a saracény. Cyril se za doprovodu bratra Metoděje zdržel delší dobu na Krymu, kde se naučil hebrejsky. Tady také našel tělo papeže Klementa I., který tam byl poslán do vyhnanství. Našel jeho hrob, a když se spolu s bratrem vydali na zpáteční cestu, odnesli si s sebou jeho cenné relikvie. Když došli do Konstantinopole, byli oba bratři posláni na Moravu císařem Michaellem III., na kterého

se moravský kníže Rostislav obrátil s touto přesnou žádostí: „Náš lid se odřekl pohanství a drží se křesťanského zákona, ale nemáme takového učitele, který by nám vyložil v našem jazyku pravou křesťanskou víru“ (Život sv. Konstantina-Cyrila, XIV). Misie měla záhy neobvyklý úspěch. Oba bratři přeložili liturgii do slovanského jazyka a získali si mezi lidem velké sympatie.

Vzbudilo to však proti nim nevráživost u franckého kléru, který přišel na Moravu před nimi, a toto území chápal jako součást vlastní církevní jurisdikce. Oba bratři se tedy roku 867 vydali do Říma, aby dosáhli spravedlivého řešení. Cestou se zastavili v Benátkách, kde probíhala živá diskuse se stoupenci takzvaných „trojjazyčníků“, kteří tvrdili, že existují pouze tři jazyky, v nichž je dovoleno chválit Boha: hebrejšтина, řečtina a latina. Proti tomu se oba bratři pochopitelně ostře postavili. V Římě byli Cyril spolu s Metodějem přijati papežem Hadriánem II., který jim vyšel vstříc ve slavnostním procesí, aby důstojně přijal relikvie svatého Klementa. Papež také

pochoпил velkou důležitost jejich výjimečné misie. Od poloviny prvního tisíciletí se totiž Slované ve velkém počtu usadili na územích mezi dvěma částmi římského císařství, východní a západní, mezi nimiž panovalo napětí. Papež vytušil, že slovanské národy by mohly mít roli prostředníka a přispět tak k zachování jednoty mezi křesťany v obou částech císařství. Neváhal proto a schválil misii dvou bratří na Velké Moravě. Přijal a schválil užití slovanského jazyka v liturgii. Slovanské knihy byly položeny na oltář Santa Maria z Pathmé (Santa Maria Maggiore) a slovanská liturgie byla slavena v bazilikách svatého Petra, svatého Ondřeje a svatého Pavla.

V Římě však Cyril, bohužel, těžce onemocněl. Pocítil blížící se smrt, chtěl se zcela zasvětit Bohu jako mnich v jednom z řeckých klášterů ve městě (pravděpodobně poblíž svaté Praxedy) a přijal mnišské jméno Cyril (jeho křestní jméno bylo Konstantin). Naléhavě pak prosil bratra Metoděje, který byl mezitím vysvěcen na biskupa, aby neopouštěl misii na Moravě a vrátil se k tamějšímu lidu. Obrátil se k Bohu touto modlitbou: „Pane Bože, vyslyš mou modlitbu a ochraň své stádo, k němuž jsi mne poslal. Vysvobod' je z trojjazyčného bludu, shromáždí všechny v jednotě a učíň je lidem vyvoleným, stejně smýšlejícím v pravé víře a správném vyznání“ (Život sv. Konstantina-Cyrila, XVIII). Zemřel 14. února 869.

Metoděj - věrný závazku, který přijal spolu s bratrem - vrátil se následujícího roku (870) zpět na Moravu. V Panonii (dnešní Maďarsko) však znovu narazil na násilný odpor franckých misionářů, kteří jej uvěznili. Neklesl na mysli, a když byl roku 873 osvobozen, začal aktivně organizovat církev tím, že zformoval skupinu svých učedníků. Jejich zásluhou pak mohla být překonána krize, která nastala po smrti Metoděje dne 6. dubna 885. Někteří z těchto učedníků byli uvězněni, někteří byli prodáni do otroctví a odvezeni do Benátek, kde byli vykoupeni konstantinopolským hodnostářem, který jim umožnil vrátit se do zemí balkánských Slovanů. Byli přijati v Bulharsku a mohli pokračovat v misii, kterou začal Metoděj, přičemž rozšířili evangelium až na území Rusi. Bůh si ve své tajemné prozřetelnosti posloužil pronásledováním, aby zachránil dílo svatých bratří. Je to také literárně zdokumentováno. Stačí zmínit díla jako Evangeliař (liturgické perikopy Nového zákona), Žaltář a různé liturgické texty ve slovanském jazyce, na nichž oba bratři pracovali. Po smrti Cyrila vznikly zásluhou Metoděje a jeho učedníků - mimo jiné - překlady celého Písma svatého, Nomokánon a Kniha Otců.

Máme-li nyní krátce shrnout duchovní profil obou bratří, je třeba si povšimnout především nadšení, s nímž Cyril přistupoval ke spisům svatého Řehoře Naziánského, u něhož se naučil chápat význam jazyka při předávání Zjevení. Svatý Řehoř vyjádřil touhu, aby Kristus mluvil jeho prostřednictvím: „Jsem služebník Slova, kterému se proto dávám do služeb“. Cyril chtěl v této službě Řehoře napodobit, a prosil tedy Krista, aby mluvil slovansky jeho prostřednictvím. Své překladatelské dílo uvádí touto slavnostní invokací: „Proto slyšte Slované: Slovo, od Boha přišlo, slovo, jež krmí lidské duše, slovo, jež sílí srdce i rozum, slovo to, jež vede k poznání Boha.“ Zdá se, že skutečně ještě několik let před tím, než kníže Rostislav požádal císaře Michaela III. o vyslání misionářů do své vlasti, začali Cyril a Metoděj spolu se skupinou učedníků vypracovávat plán, jak shrnout křesťanskou nauku víry do spisů ve slovanském jazyce. Vystala tehdy zřejmá potřeba nových liter, které by odpovídaly mluvenému jazyku. Tak vznikla hlaholská abeceda, která byla později upravena a dostala jméno cyrilice na počest svého inspirátora. Byla to rozhodující událost pro rozvoj slovanské civilizace jako takové. Cyril a Metoděj byli přesvědčeni, že jednotlivé národy nemohou pokládat Zjevení za plně přijaté, dokud je neuslyší ve svém jazyce a nebudou je číst v písmu své vlastní abecedy.

Metodějovi patří zásluha za to, že dílo, kterého se spolu s bratrem ujali, nebylo vzápětí přerušeno. Zatímco Cyril, Filosof, tíhnul ke kontemplaci, Metoděj byl veden spíše k činnému životu. Díky tomu tak mohly být později položeny základy toho, co bychom mohli nazvat „cyrilometodějskou ideou“, která v různých historických obdobích provázela slovanské národy a inspirovala jejich kulturní, národní a náboženský rozvoj. Uznal to již papež Pius XI. v apoštolském listu *Quod Sanctum Cyrillum*, ve kterém nazývá oba bratry: „syny Východu, kteří jsou svou vlastní Byzantinci, rodem Řekové, posláním Římané a svými apoštolskými plody Slované“ (AAS 19 [1927] 93-96). Dějinná role, kterou plnili, byla pak slavnostně potvrzena papežem Janem Pavlem II., který je apoštolským listem *Egregiae virtutis viri*, prohlásil vedle svatého Benedikta za spolupatrony Evropy (AAS 73 [1981] 258-262). Cyril a Metoděj vskutku představují klasický příklad toho, co je dnes označováno výrazem „inkulturace“. Každý lid musí vpustit do své

kultury zjevené poselství a vyjádřit jeho spásonosnou pravdu jazykem, který je mu vlastní. To předpokládá velmi náročnou „překladatelskou“ práci, protože k tomu je zapotřebí nalézt výrazy, které vhodně předloží a neznehodnotí bohatství zjeveného Slova. Tito svatí bratři o tom zanechali svědectví natolik významné, že k němu církev ještě dnes přihlíží, aby odtud čerpla inspiraci a orientaci.

K zamyšlení

Věřím...

Křesťané se nazývají „věřící“. Co znamená „věřit“? Je víra, která zklame, a víra, která nezklame. Někdo věří, že jeho cesta dobře dopadne, protože ji do nejmenších podrobností pečlivě připravil. Obvykle mu to vždycky vyjde, ale občas se vyskytnou i nečekané překážky a přijde zklamání. Ale to ho nesmí odradit, jinak by přestal cestovat. Podnikatelé věří v úspěch svých finančních výpočtů. Ta víra jim dodává odvalu v práci. Zklamání přináší bankrot. Vědec věří ve výsledek svých výzkumů, tím se stává autoritou ve společnosti. Když pak přijde někdo další s dokonalejšími výzkumy, první vědec se stává překonaným. Ti všichni věří v „něco“. Ale dva mladí, kteří si při svatbě slibují věrnost, věří jeden druhému, věří osobě. Je to riskantní. Zklamání je tu životní tragédií. Kdo přestává věřit, přestává žít. Proto se denně ptáme, čemu a hlavně komu můžeme uvěřit.

Obsahem Bible je historie těch, kteří uvěřili Bohu. Ale stále jsou konfrontováni s těmi, kdo neuvěřili. Prvních jedenáct kapitol shrnuje tragickou zkušenost lidstva, které uvěřilo ve své vlastní předpoklady. Symbolicky se to vyjadřuje stavěním babylónské věže, jehož výsledkem je vzájemné nedorozumění a nepochopení.

Dvanáctou kapitolou začíná historie vyvoleného národa. Jeho praprotcem je Abrahám, který „uvěřil Bohu“ (Gal 3,2). Stálo ho to ovšem mnoho sil. I vlastní žena se mu smála. Jak by mohli očekávat děti ve svém stáří? Ale Abrahám přesto věřil a nezklamal se. Takoví byli i jeho věrní potomci po dobu Starého zákona. Nový zákon začíná vírou dívky Marie. I ji to stálo mnoho, nemohla se se svým tajemstvím svěřit ani vlastnímu věrnému snoubenci Josefovi. Ale stala se „blahoslavenou, která uvěřila“ (Lk 2,45), aby ji za to „blahoslavila všechna pokolení“ (Lk 2,48).

I dnes jsou lidé „věřící“, které neberou vážně „nevěřící“. Ale terminologie je tu ošemetná. Ve skutečnosti jsou všichni svým způsobem „věřící“. Ale liší se v tom, čemu nebo komu uvěřili. Ti, co věří věcem, adorují stroje a počítače. Ti, kdo věří lidem, musejí je znát. Ale jak poznáme živého člověka? Musí se nám otevřít a on to udělá, jen když ho máme rádi. Je tedy základem víry v člověka láska. Bez ní se ve všech lidech zklameme. Ale láska je opravdovou, jenom když nezakrní, ale naopak roste. Její vývoj směřuje do nekonečna

ke všemu dobrému a krásnému, nepomíjejícímu. Kdo poznal, že je toto věčné téma dobro osobní a dokonce otcovské, ten se stal „věřícím“ v pravém slova smyslu. Dívá se do budoucnosti jako ten, kdo očekává východ slunce, které nepozná západu.

Staré přísloví praví: „Láska, která umírá, není láska“. Pravá láska je věčná. Co tedy poradíme těm, kdo se dívají s obavou do budoucna? Miluj! To stačí. Zní to jednoduše. Ale je to tak snadné? V knize *Meditace o církvi* uvádí kardinál De Lubac tuto myšlenku: Bylo-li pro Židy těžké vidět Boha v Ježíši, který tak neskonale vynikal nad všechny lidi a který dělal tak veliké zázraky, jak musí být těžké uznat Boží moc v církvi, Boží pravdu v Písmu a v tradici! Svými silami na to opravdu nestačíme. V životopise velkých konvertitů se často čte o tom, jak studovali křesťanskou víru, jak se snažili jí porozumět, jak jim byla sympatická. Ale přesto všechno poslední rozhodnutí jim připadalo jako krok do tmy. Nato pak hned přišlo velké světlo. Ten totiž, kdo už jednou uvěřil, nepotřebuje žádné další svědectví. Má podle slov sv. Jana svědectví Boží už v sobě (1 J 5,10). Duch sv. mu dává takovou jistotu, že dokáže, žádá-li to od něho Bůh, za svou víru i umřít. „Je to větší jistota než matematická?“ ptal se kdosi ironicky. Dostal pak tuto odpověď: „Nesrovnatelně! Viděl jste už někdy, že by šli lidé dobrovolně na smrt za výpočty matematických rovnic?“

V apologetické teologii se však podávají důkazy Boží existence. I. vatikánský koncil dokonce definoval, že můžeme Boha poznat přirozeným lidským rozumem. Teologové východní církve to naopak popírají a zdůrazňují nutnost osvícení Duchem svatým tak, jak jsme to právě vyložili. Tento rozdíl v učení mezi Západem a Východem je však jenom slovní. Jde o to, jak rozumíme slovu Bůh. Je totiž dvojí pojem Boha: přirozený a zjevený. Jde-li o to dokázat, že mají všechny věci jednu první příčinu, že všechny pohyb pochází od prvního Hybatele, že má všechna krása a pravda základ v jednom nejvyšším ideálu, k tomu každý rozumný člověk dojde rozumovou úvahou. Daleko hlubší však je poznání, že je týž Bůh i Otec našeho Pána Ježíše Krista a že i my se k němu můžeme obrátit slovy: „Otče náš“. Ta se nedají pronést než z milosti Ducha sv.

Toto zjištění vypadá z jedné strany smutně pro ty, kdo hlásají evan-

gelium, kdo kážou, kdo vyučují katechismus. „Nač se vlastně namáháme? Nač jsou naše slova, důkazy, psychologické triky dobré?“ Když tu námitku řekl mladý kněz starému osvědčenému kazateli, ten jen prohodil: „Na to, aby ses víc modlil!“

Ta zdánlivě negativní stránka je víc než dostatečně vyvážena druhou, pozitivní. My se namáháme, jako se namáhali apoštolové. A není to nadarmo. V církvi a ve světě pracuje i Duch sv. Píše sv. Pavel: „Víme, že jde celým tvorstvem jediný vzdech a všechno tvorstvo svírá bolest až doposud? Právě proto Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti“ (Řím 9,22).

Církev se proto modlí: „Bože, tys srdce svých věrných Duchem svatým osvětil a poučil. Dej, abychom v jeho světle i my správně smýšleli a ustavičně se z jeho útěchy radovali.“

Tomáš kardinál Špidlík

Tři starci

Žena vyšla před dům a spatřila, jak před její zahradou sedí tři neznámí starci s dlouhými vousy. I když nevěděla, o koho jde, řekla jim: „Myslím, že jsem vás nikdy neviděla. Ale určitě musíte mít hlad. Vstupte, prosím, do mého domu a já vám připravím něco k jídlu.“ Oni se jí zeptali: „Je přítomen pán domu?“ „Ne, není,“ odpověděla žena. „V tom případě nemůžeme jít dovnitř,“ řekli jí na to.

Když se manžel vrátil večer domů, žena mu vše vyprávěla. „Běž jim říct, že už jsem zpátky, a pozvi je dál,“ řekl. Žena šla ven a opět muže pozvala. „Nemůžeme do jednoho domu vstoupit všichni tři,“ vysvětlili jí starci. „Proč?“ chtěla vědět žena. Jeden z mužů ukázal na druhého a řekl: „Jeho jméno je Bohatství.“ Potom ukázal na dalšího a dodal: „Tento se jmenuje Úspěch. A já jsem Lásky. Vrať se domů a s manželem se rozhodněte, koho z nás pozvete.“

Žena vešla do světnice a vyprávěla manželovi, co jí starci řekli. Manžel se rozzářil: „Aha, tak se tedy věci mají! To je výborné! Pozvěme tedy Bohatství a dovolme mu, aby se v domě uhostilo se svými poklady.“ Žena ale nesouhlasila: „Drahý, proč raději nezavolat Úspěch?“ Jejich

dceru je poslouchala z opačného konce místnosti a přiběhla k nim s nápadem: „Nebylo by lepší říct Lásce, aby k nám přišla? Naplnil by se pak jí celý dům.“ „Myslím, že bychom měli dát na naši dceru,“ řekl muž své ženě. „Jdi ven a pozvi Lásku, aby se stala naším hostem.“ Žena vyšla před práh a zvolala: „Který z vás je Láska? Ať vstoupí do našeho domu a hoduje spolu s námi!“ Stařec, který se jmenoval Láska, si stoupl a vykročil směrem k domu. Druzí dva se také zvedli a šli za ním. Žena se překvapeně zeptala Bohatství a Úspěchu: „Pozvala jsem pouze Lásku. Proč jdete dál i vy dva?“ Stařící odpověděli jedním hlasem: „Kdybys pozvala Bohatství nebo Úspěch, druzí dva by zůstali venku. Ale Láska nejde nikdy sama. Vždycky ji doprovázíme. Kam přijde láska, tam se také dostaví bohatství a úspěch.“

- Jaký mám žebříček hodnot ve vztahu k lásce, úspěchu a bohatství?
- Sázím na lásku za každou cenu? Kladu lásce nějaké hranice?
- Miluji skutečně nezištnou láskou?

José Carlos Bermejo

Pro zapsání

Na jedné vesnici vykradli faru. Pan farář zavolal policii. Přijeli a první dotaz vyšetřovatele zněl: „Mešní víno vám neukradli?“ „Ne.“ „Tak nám nalejte!“

Do farnosti nastoupil nový kněz a při první hodině náboženství v místní škole chtěl zjistit, jaké znalosti děti mají. Začal: „Děti, co víte o Bohu? Jaký je?“

„Je hodný,“ začala jedna malá holčička. „Je, je...já nevím, jak se to řekne, no, je odpouštělivý,“ doplnil ji o trochu starší chlapec. „Je zamilovaný,“ přidala se třeačka. „Do koho?“ klidně pokračoval kněz. „No přece do nás.“ „A nemá doma hodiny,“ tvrdil další kluk. Dodatečnými otázkami kněz zjistil, že tak žáček pochopil to, že Bůh je věčný.

Zadáno pro děti

KONEC CYRILOVA ŽIVOTA

Konstantin s Metodějem úspěšně obhájili v Římě u papeže používání slovenského jazyka při bohoslužbách. Chtěli se vrátit se svými žáky na Velkou Moravu, avšak Konstantin onemocněl. Vstoupil do kláštera, kde přijal jméno Cyril. Zanedlouho zemřel, bylo to 14. února roku 869. Před smrtí se rozloučil s bratrem Metodějem. O pohřeb se postaral sám papež, který nepochyboval o Cyrilově svatosti. Cyril byl pohřben v bazilice sv. Klimenta v Římě.

Co řekl Cyril před svou smrtí bratru Metodějovi? Text vyluštíš, když správně doplníš písmena podle uvedených souřadnic.

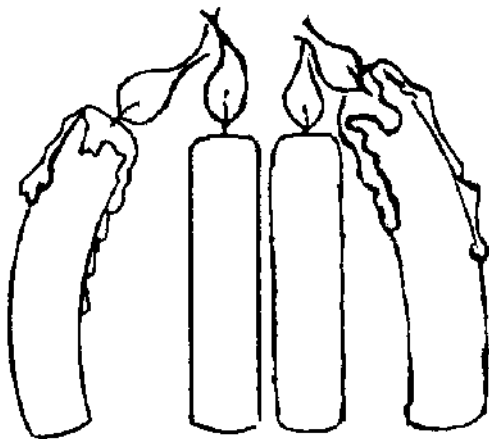
Diagram showing a grid of letters with coordinates and a speech bubble containing the grid. The grid is as follows:

a4	b5	c4	d1	a1	b3	b1	c4	c2	d3	b5	c4	a4	b2
c4	b1	b3	d3	a2	d3	b2	a1	d1	b3	c3			
b4	c1	a3	d4	d1	b3	b5	d2	b1	c4	c2			
c5	b2	a5	a1	a4	b3	b5	c1	b4					

Klíč k luštění:

	1	2	3	4	5
a	S	P	D	V	H
b	N	U	E	L	R
c	I	M	J	A	B
d	T	Y	O	K	©

Naši slovanští svatí otcové

Poselstvo moravského knížete Rastislava
prosí císaře o věrozvěsty, učitele,
by slovanským jazykem vyložili pravou víru
lidu, který odstoupil od pohanství směle,
aby poznal Kristovu lásku a sílu.

Byli k nám posláni dva bratři ze Soluně,
z dalekého makedonského města,
kde žili ve svém rodném lůně,
k nám na Moravu, to byla jejich misijní cesta.

Tito dva rodní bratři Cyril a Metoděj
dovedli slovancky k našim předkům hovořit,
sestavili písmo pro slovanický jazyk,
hlásali pravdy Boží a miloval je moravský lid.

Svěřil jim Bůh úkol apoštolů,
radostnou zvěst evangelia hlásali spolu,
po náročné cestě do Říma
Cyril znaven nemocí náhle umírá.

Prosí: „Bratře, neopouštěj tento moravský dobrý lid,
nauč je Krista a jeho Matku milovat a ctít.“
Metoděj, sám v opuštěném stavu,
vrací se na Velehrad, vrací se na Moravu.

Pokračuje Metoděj sám v apoštolském díle,
přeložil Slovanům Písmo svaté,
byl uvězněn od nepřátel na dlouhé chvíle,
však znovu a znovu se vrací k Moravanům svým.

Ano, byli to oni, Cyril a Metoděj,
vtiskli našim předkům velkou lásku ke Kristu,
naše slovanské národy láskou a vírou obohatí,
jsou to naši otcové – naši slovanští svatí.

Přes dálku minulosti a staletí,
ať náš prosebný hlas k nim doletí.

Svatý Cyrile a Metoději, naši slovanští věrozvěsti,
svou přímlovou pomáhejte nám v srdci víru nésti,
aby se na naší Moravě vždycky slavila
svatá oběť Bohu přemilá!

Jarmila Urbánková

Zlatá sobota letos připadá na sobotu 14. září.

Hlas od Panny Marie, farní občasník
Vydává Římskokatolická farnost Žarošice
Žarošice 51, 696 34

www.zarosice.estranky.cz

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna – č. ú. 181645720/0300
Uzávěrka příštího čísla 11. srpna 2013.